

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 91.

Femte Sessjon.

32te Møde.

Lørdagen den 19de November.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Naar saaledes den Mulct, der kan ventes paalagt for en Overtrædelse af Helligdagsanordningen, er 4 Mk., og Bedkommende kan fortjene paa en Søn- eller Helligdag 9 Mk., saa er Beregningen let gjort, og altsaa maa Overholdelsen af en saadan Lov komme til at beroe netop paa en saadan ligefrem Beregning. Men hertil kommer, at en Lov af den Natur sees ikke at kunne saaledes skaffes Indpas hos Folket, at det kan understøtte Loven, og det kan ikke nytte, at der befaaer en Lovbestemmelse, med hvilken Folket paa ingen Maade kan sympathisere, og, at det ikke kan sympathisere med den, viser netop Antallet af dem, der ere blevne straffede for dens Overtrædelse. Jeg troer, at dette Hensyn har en særdeles Vægt, og jeg maa atter gjentage, at vi maae tænke paa den Klasse, med hvilken denne Lovgivning nærmest faaer at bestille. Imidlertid skal jeg ikke lægge alene Vægten herpaa. Der er et andet mærkeligt Datum, som taler for, at man ikke skal være altfor streng i at hindre Afdgangen til Erhverv paa disse Dage. Det viser sig nemlig, at i Krigsaarene har Antallet af dem, der ere blevne straffede for Helligbrøde, været langt mindre end i de andre Aar; det var i 1851 steget til henimod 700, hvorimod det i 1848 kun var 132 og i 1849 kun det Halve af hvad det var i 1851, og jeg troer, at man ikke feiler, naar man herved gaaer ud fra, at Aarsagen til det mindre Antal af Helligdags-Overtrædelser i Krigsaarene og den Forøgelse, der indtraadte, efterat denne Periode var forbi, maa søges i, at en stor Deel af de Arbejdere, som vare borte

i Krigsaarene, og senere vendte tilbage, have seet sig nødte til at søge Erhverv paa Helligdagene, og altsaa maatte udsætte sig for den Mulct, der paalægges dem, og jeg skal dertil endnu føie en Bemærkning, den nemlig, at netop hele dette Forhold synes at vise, at Antallet af disse Sager ikke hidrører fra, at Handlende og saadanne Næringsdrivende have overtraadt denne Lov, men at det især maa være den simple Arbejder og Haandværksvenden; thi ellers er det uforklarligt, hvorledes dette Forhold skulde fremkomme imellem dem, der bleve mulcterede i Krigsaarene, og dem, der senere ere blevne mulcterede. Med Hensyn til den Betragtningmaade, som den høitærede Justitsminister stillede i Spidsen af sit Foredrag ved at sammenligne den Anskuelse, som ligger til Grund for Forordningen 26de Marts 1845, med den, som skulde være Udgangspunctet for den Lov, som her er forelagt Thinget, tillader jeg mig at ytre, at Distinctionen mellem hvad der foretages i og udenfor Huset staaer i god Harmonie med den forrige Lovgivning i denne Retning. Er det ikke Lovgivningens Opgave at sørge for, at den religiøse Stemning kan blive udviklet og næret, saa gjør den Alt, hvad der kan fordres af den, naar den forebygger, at der udenfor Huset gjøres Noget, der er istand til at forstyrre Stemningen, og dette er ogsaa i Samklang med de Forhandlinger, der gik forud for Forordningen af 1845, der som det allerede tidligere under denne Sags 1ste Behandling blev bemærket ved at påføre igjennem Stænderne blev strengere, end Regjeringens Udkast. Det var Noget, man gik ud fra, at Inquisition i Husene skulde man ikke inklade sig paa; og jeg troer, at man kommer netop til at betræde den rette Vej, naar man, uden at aabne Veien for de